

Максим Калашников

**КАК ПРИКЛЮЧВАТ
МЪЛНИЕНОСНИТЕ ВОЙНИ**

Провалът на блиц в Украйна

Издателство
 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

КАК ПРИКЛЮЧВАТ МЪЛНИЕНОСНИТЕ ВОЙНИ Провалът на блица в Украйна

Автор: Максим Калашников

Превод: Татяна Балова

Издателство „Паритет“, София

256 стр.

Продължителните войни винаги са смятани за едно от най-страшните бедствия. В новата си книга Максим Калашников подробно анализира светкавичните войни, водени от нацистка Германия, Англия, Израел, Русия и САЩ в противовес на позиционните, които завършват с ужасяващи катастрофи и катаклизми.

Защо операцията в Украйна не се увенча с „бърза победа“? Защо боевете се превърнаха в тягостен и кървав ад? Вместо решителни удари и впечатляващи обкръжаващи битки, войските на РФ и ЛДПР постигнаха изтощителни кървави сражения в градска среда. Настоящата книга е опит да се обяснят причините за успехите и провалите в мълниеносната стратегия на специалната военна операция на Русия в Украйна.

**За поръчки на книги от сайта
www.paritybg.com – 20% отстъпка.**

*Всички права са защитени. Никаква част от тази книга
не може да бъде възпроизведена в каквато и
да е форма без писменото разрешение на
притежателя на авторските права.*

ISBN 978-619-153-506-4

СЪДЪРЖАНИЕ

ЗА АВТОРА	7
ПРЕДГОВОР	9
ЦАР СТРАХ	16
Бен Ладен като последователен стратег, или Войната, разглеждана като психоистория	16
ВВС като пси-оръжие	20
Войната в стил „технотрилър“ – блицкригът	23
За цената на непредсказуемостта	26
Австрийският „екшън“	31
Абверът – играта на изпреварване	37
СИЛАТА НА ДОВЧЕРАШНИТЕ ПОБЕДЕНИ	44
Създаването на новото оръжие	44
Тайната на всеобщото психополе	53
Раждането на специалните части: презрение към условностите и илюзорния срам	66
Неприятните аналози	81
Ценният британски пример	84
НЕРАЗКРИТИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ	92
Глобалната диверсионна стратегия	92
Вечните уроци на „робот-блица“	95
„Робот-блицът“ днес: особени белези	102
Гениалното откритие на Саддам Хюсеин: ракетната треска от 1991 година	105
Невидимите извори на чудесата	111

Независимостта от бюрокрацията и магията на доблестта	117
Порталът към бъдещето	125
ТЕРОРЪТ В ИМЕТО НА „СВОБОДНИЯ СВЯТ“	130
Безликата жестокост на Голямата машина	130
Адът възкръсна	132
Дрезденското аутодафе	142
Метаисторическият психотерор	150
ПСИХОТРИЛЪРИТЕ НА ТРЕТАТА	
СВЕТОВНА	154
Последните битки на Червения император: стоманата против атома	154
Психотрилърите на Никита Хрущов	159
Блицкригът: израелското продължение	169
1973 година: поражението, превърнато в съкрушителна победа	180
Смъртта на „Тамуз“	187
Падането на „Феда“	195
Мечът на възмездието	201
Иракските блицове: янките – 1991 и 2003 година	209
УКРАИНСКИЯТ ГАФ	212
Буреносни години	212
Грешката през 2014-а	222
Отказът от обезглавяване	227
Пропуснатите „първи златни дни“	231
КАМПАНИЯ БЕЗ ПЛАН	233
Да разчиташ на уплахата?	233
Ако всичко беше направено другояче	241
Когато загубата означава смърт	246

НОВИ КНИГИ
*за политика, власт и мистика,
разузнаване и Втората световна война*

1. **Александър Орлов.** Тайната история на сталинското време
2. Антон Первушин. Религия и политика на Третия райх.
3. **Борис Соколов.** Разузнавачите на Втората световна
4. **Борис Соколов.** История на Германската империя. Начало и крах на Третия райх
5. **Валентин Катасонов.** Войната, която предизвика доларът
6. **Валерий Шамбаров.** Съветските и немски специални служби. По следите на Щирлиц и Мюлер
7. **Виталий Павлов.** Тайните на съветското разузнаване
8. **Генадий Соколов.** Шпионаж и политика.
9. **Игор Соломин.** Путин и неговото обкръжение. Кой управлява Русия?
10. **Игор Соломин.** Руските разузнавачи. Нови имена и факти

- 11. Михаил Жданов.** Съветските разузнавачи в
Нацистка
- 12. Михаил Жданов.** Репресиите на Сталин
1945-1953
- 13. Николай Стариков.** Войските на НКВД в
Сталинградската битка
- 14. Николай Кузнецов – Адмирал на флота на
Съветския съюз.** Курс към победа.
- 15. Олга Грейг.** НКВД срещу „АНЕНЕРБЕ“.
- 16. Олга Грейг.** Тайната на кухнята земя.
- 17. Олга Грейг.** Уинстън Чърчил и заговорът на
шпионите.
- 18. Павел Судоплатов.** Хроника на тайната война и
дипломация 1938-1941
- 19. Павел Судоплатов.** Тайната война на НКВД
1941-1953
- 20. Ханс Улрих фон Кранц.** „АНЕНЕРБЕ.“ Тъмната
тайна на Третия райх.

ЗА АВТОРА

Максим Калашников

Максим Калашников е творческият псевдоним на автора Владимир Курченко. Той е написал цяла поредица от популярни книги, които възпяват великата съветска цивилизация и от които блика надеждата, че тя не е останала в миналото, а се е стаила и скоро ще излезе от тайното си скривалище, взривявайки тишината с шума от стоманените вериги на танковете и рева на ракетните двигатели.

Роден е на 21 декември 1966 година в Ашхабад (Туркменска ССР, днес Туркмения). Израства в Одеса. През 1985–1987 г. е в редовете на Въоръжените сили на СССР. След това следва в историческия факултет на Московския държавен университет. От 1988 г. се занимава с журналистика. Участва във великодържавническите политически движения. Възприема разпадането на Съветския съюз като лична трагедия. Калашников нарича себе си „човек от друга реалност“, „гражданин на Империята“. Посветил е живота си на борбата с последиците от 1991 г. и разпадането на СССР. Критик на политика на Владимир Путин, особено по отношение на Украйна.

Екс-сътрудникът на Белия дом при администрацията на Роналд Рейгън Пол Крейг Робъртс заяви, че Русия е способна да унищожи Украйна за един ден без използването на ядрено оръжие. Той е убеден, че представата на американците и европейците за ситуацията не съответства на действителността поради това, че западните медии създадоха вид на „поражение“ за Русия. Подобни съобщения само засилват „фалшивата вяра, че Украйна може да бъде в Крим до Коледа“. В същото време Робъртс отбеляза, че Москва не прилага толкова радикални мерки, тъй като „Украйна и нейното население са били част от Русия от векове“.

„Кремъл не иска руините на обедняла страна да се окажат близо до границите му“.

27 ноември 2022 г.

„Може да има само един изход: или Украйна ще спечели, или цяла Европа ще загуби“, заяви полският премиер Матеуш Моравецки. По думите на премиера, ако Европа престане да оказва подкрепа на Киев, то рано или късно „тя ще изпадне в огромна зависимост от Русия“.

26 ноември 2022 г.

„Обичам пътя, по който вървим. Докато помагаме на Украйна с оръжията, от които се нуждае, и икономическата подкрепа, тя ще се бори до последния човек.“

Линдзи Греъм,
сенатор от американската републиканската партия.

3 юли 2022 г.

ПРЕДГОВОР

Продължителните войни винаги са били смятани за страшно бедствие. Навсякъде и през всички епохи големите пълководци са се стремили към колкото може по-скорошна победа, за да не изчерпят силите на собствения си народ. Кампаниите на великите Суворов и Наполеон са били стремителни като светкавици. А в противовес на тях продължителните и кървави „позиционни“ често са завършвали с ужасяващи катастрофи и катаклизми. Такъв е например кошмарът на Първата световна, която приключва с крах за Руската, Германската, Австро-Унгарската и Османската империя.

През ХХ век най-добрите стратегически умове създават практиката на светкавичните войни. С други думи, способността да се води почти безкръвна война чрез нанасяне на мощен удар. Тази книга е опит да се обяснят причините за успехите и провалите в мълниеносната стратегия през последните сто години. Защото историята на близовете изобщо не е свършила.

От 24 февруари 2022 година насам всички ние живеем в един напълно нов и много жесток свят. Укрепването на РФ и опитите ѝ да се превърне в един от полюсите на новата реалност допринесоха за истинския ѝ сблъсък със Запада. Макар и опосредстван: при който в Украйна се стреля, но нейният необандеровски режим е

нещо като прокси-НАТО. А тежките боеве в бившата УССР са станали само част от Четвъртата световна, хибридна война, където западните господари са подкарали нещата към пълно съсипване на Руската федерация. Предприемането на кампанията задейства процес на хвърляне на цялото земно кълбо в страшна социално-икономическа криза чрез бясно покачване на цените на енергоносителите и заради недостига на зърно.

Защо операцията в Украйна не доведе до стремителна победа? Защо бойните действия се превърнаха в непреодолим кървав ад? В нещо, което според израза на приятеля ми Игор Стрелков¹ е като кошмарен дръпни-бутни в стила на Първата световна. Отдавна не е тайна, че операцията на „изпреварващия отпор“ (ако използваме израза на Владимир Путин) почива върху идеята, че ВС на РФ, които влизат в Украйна, за да я демилитаризират и денацифицират, ще бъдат посрещнати едва ли не с цветя. Че местните чиновници ще започнат да се надпреварват да сътрудничат с Москва, забравили, че са подчинени на Киев, а

¹ Йгор Гъркин (род. на 17 декември 1970 г.), известен също като Игор Стрелков – руски военен и политически деец, публицист и писател. Служител на ФСБ на Русия (1996–2013). Военен пенсионер. Изповядва монархически възгледи и идеологията на Бялото движение.

Стрелков става широко известен като активен участник във въоръжения конфликт в Източна Украйна и военен деец на Донецката народна република (ДНР).

частите на ВСУ или ще избягат от бойното поле, или ще започнат да се предават в плен, или изобщо ще преминат на наша страна. И че изобщо местното население ще въздъхне с облекчение и ще започне да ликува, че се е отървало от игото на нацистите.

В действителност обаче стана друго. След като претърпяха огромни загуби и се лишиха от авиацията си, ВСУ започнаха да се бият още по-упорито и жестоко. Да се вкопчват във всеки град и всеки рубеж. Вместо решителни атаки, впечатляващи обкръжения и битки войските на РФ и ЛДНР стигнаха до изтощителни и кръвопролитни боеве в градска среда. Особено в Донбас. Започна „изтласкване“ на вражеските войски от градовете и селата, понесени бяха тежки загуби в боевете за всяко населено място и бяха наследени изпепелени развалини от жилища и заводи. А вместо да бъде освободено, многобройното население получи трагедия, смърт на близки и роднини, бедност и недоимък. И то за жалост в най-руската част на Донбас, който би трябвало да ни послужи за опора в преформатирането на Украйна. Докато черното сърце на Антирусия, Галичина-Западна Украйна си остава непокътнато. Страшните боеве за Мариупол, Волноваха и Попасная, а също и кошмарът в Харков завлякоха руснаците в най-неизгодната за тях стратегия: градовете по пометените от бандеровците земи да се превръщат в нещо като като хърватския Вуковар от декември 1991 г.

Вече е очевидно, че кампанията ще се проточи и ще бъде тежка. А същевременно за украинския режим целият Запад се превърна в тил. Както Щатите, така и Европейският съюз започнаха да наливат в Киев пари и оръжие. И то като се има предвид, че офисът на Зеленски не смята загубата на Донбас за пълно поражение. Един вид: вземете си руините, които създадохте, и после харчете трилиони за ликвидиране на разрухата. Занимавайте с благоустройство. Важното е, че в битката за тях ще пилеете месеци и военни ресурси. А това ще позволи на бандеровците да създадат нова армия, оборудвана със западно оръжие. И после да продължат отбраната по Днепър, на Николаев и Одеса. Същевременно ВСУ не бива да отнемат напълно териториите, заети от ВС на РФ, достатъчно е борбата да навлезе във фаза на бавене. Както помним, иранско-иракската война продължи от 1980 до 1988 година. И до градовете доли-таха ракети. Важното е силите на руснаците да се изчерпат, в тила им да се предизвика крах и криза. Защото делът на РФ в глобалния брутен продукт е по-малко от два процента, докато на съвкупния Запад е цели четиридесет. Кой ще надделее?

Според Бисмарк: „Всяка жестокост беше оправдана, за да може войната да свърши, преди ръката на Прусия да отслабне още повече от непредвидени случайности в боя, болести или намеса на неутралните“.

Това е от историята на Френско-пруската война през 1870–1871 година. Като историк виждам повтарящи се сюжети вече в историята на украинската кампания. Може да кажем, че както след разгрома на редовната френска армия през лятото-есента на 1870 г. и пленяването на император Наполеон III от германците новото правителство в Париж с усилията на Леон Гамбета успя да формира нови (от мобилизирани) Лоарски армии, така и след унищожаването на предишните ВСУ режимът на Зеленски се старее да създаде нова армия.

Но ако тогава във Франция Лоарските армии също бяха разбити от германците, какво ще стане в Украйна, където борбата стана сериозна и доста жестока?

Да започнем с това, че след Първата световна война светът преживя шок. Страшен катаклизъм. Кошмарът на позиционната схватка, когато в изстреблението заради придвижването на няколко километра се избиват стотици хиляди хора, създаде криза за Запада. Днес ни е трудно да си представим реалиите от онази война. Когато десетки милиони обикновени и не много обикновени хора са обличали униформите и са били хвърляни в огнищата на безкрайните фронтове, в ада на окопите, блиндажите и бодливата тел. Други десетки милиони, сред които жени и деца, са влизали в димящите заводи и фабрики, при алените отблясъци на пещите, при становеите и механичните ковачници да коват оръжие,

да правят снаряди и патрони. И да живеят полу-гладни, с купони. Стоманеносивото чудовище на глобалната война се е движело в кървава мъгла и е унищожавало съдби и животи. По някои части от фронта във Франция и Фландрия са стреляли по позициите на германците денонощно, като парни чукове.

Силните на деня на Запад са се уплашили. Защото Първата световна приключва с първата в света социалистическа революция в Русия, когато на богатата управляваща класа ѝ се отнема собствеността, а понякога и животът.

И тогава мнозина от силните са се замислили дали да не направят армиите по-малки, но от суперпрофесионалисти и въоръжени с най-футуристичното, най-модерното оръжие. Така че да се избегне появата на масови армии, набирани от низините, а войните да станат скоротечни и стремителни? Да правят това, което противникът не очаква. Да се сломи неговата воля за съпротива и самата му психика. И бързо, дяволски бързо войната да се превръща в жива научна фантастика. Бойните действия да се съчетават с разузнаването и шпионажа, с икономическите и психологическите операции.

Какво представляват днешните стремителни военни операции? Само един по-напреднал вариант на германските блицкригове от Втората световна. Просто сегашната техника позволява всичко да се прави по-точно, по-бързо и с по-малки загуби. А че пикиращият „Юнкерс-87“ е

сменен с крилата ракета и ударен дрон по принцип е същото.

Но има още едно интересно наблюдение. През 1920–1930 година всички западни генерали са се готвели не за бъдеща, а за предишна война: позиционна, бавно подвижна, подобна на бавно клане. Докато германците, кой знае защо, са успели да надникнат в бъдещето и са създали както теорията, така и практиката на скоростната танково-механизирана война. Съществува мнението, че фантазията и дръзкият дух на експеримента са разкрили, че след поражението през 1918 година Германия е изгубила предишната си армия. Изчезнал е огромният ѝ, закостенял генералитет и на преден план са излезли хора със смели идеи, които е трябвало да търсят начин да побеждават с минимум сили и средства.

В историята на човечеството има един интересен, но страшен период, когато бъдещето буквално е нахлуло в миналото. Това е първата половина на ХХ век. Точно тук виждаме най-ярките примери за победа на слабите над тези, които формално са много по-силни. И в борбата за Неоимперия, за нов свят трябва да възприемем уроците на онази загадъчна и кървава епоха. Нека да вникнем в някогашните загадки, като създадем мостове между онези бурни години и нашето съвремие...